

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/223/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116228166
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4116228166.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobkyne: M. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom G., C. XXX/X, zastúpená Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Trenčín, Legionárska 7158/5, IČO: 47 256 907, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpený Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom Trenčín, Ulica 1. mája 173/11, adresa pre doručovanie: Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 47 234 679, o určenie, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.742,28 eura a o zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 500 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 28. mája 2018 č. k. 9Csp/208/2016-159 v spojení s opravným uznesením zo dňa 11. septembra 2019 č. k. 9Csp/208/2016-207 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o určenie, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov (II.) a vo výroku o povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie (III.) p o t v r d z u j e .

II. Vo výroku o priznaní finančného zadostučinenia (IV.) a vo výroku o trovách konania (V.) rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v sume 175,40 eura zastavil. Druhým výrokom (II.) určil, že Úverová zmluva č. 4105073933 zo dňa 19. 05. 2011, uzatvorená medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, je bezúročná a bez poplatkov. Tretím výrokom (III.) žalovaného zaviazal vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.742,28 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Štvrtým výrokom (IV.) žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 500 eur ako primerané finančné zadostučinenie do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a napokon, piatym výrokom (V.) žalobkyni proti žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 41, § 451 Občianskeho zákonníka, ako aj § 145 ods. 2, § 146 ods. 2, § 137 písm. d/ CSP a ustanoveniami § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 4 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení zákonov, účinného v čase uzatvorenia spotrebiteľského úveru, ako aj ust. § 3 ods. 3 a 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ako aj zisteným skutkovým stavom.

1.2. Vykonaným dokazovaním vyplynulo, že žalobkyňa a žalovaný dňa 19. 05. 2011 uzatvorili Zmluvu o úvere č. 4105073933, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 1.300 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť v lehote 72 mesiacov, s výškou mesačnej splátky 48,08 eura, so splatnosťou

prvej splátky po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru a ďalších vždy k 15. dňu v mesiaci. V zmluve bola uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vo výške 3.217,68 eura, RPMN bola stanovená vo výške od 42,20% do 44,30%, ročná úroková sadzba vo výške 35,86% a priemerná RPMN je v zmluve uvedená vo výške 25,85%. Lehota splatnosti je v zmluve uvedená ako: 72 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. V zmluve (bod 52) je uvedené poistenie výdavkov (dobrovoľné), Balíček Premium s úhradou za poistenie 3,39 eura mesačne (7,58% z pravidelnej mesačnej splátky). V predmetnom bode je uvedené, že klient podpisom zmluvy súhlasí s tým, aby bol poisníkom poistený pre prípad dlhodobej pracovnej neschopnosti, straty pravidelného zdroja príjmu a ďalej pre prípad invalidity alebo smrti následkom úrazu. Vo vyhláseniach je uvedené, že klient podpisom zmluvy vyhlasuje, že sa oboznámil s obsahom Poistnej zmluvy č. 19100826/2009, uzatvorenej medzi spoločnosťou ako poisníkom a Českou pojišťovnou ZDRAVÍ a. s., Praha, IČ: 49240749 ako poisťiteľom, vrátane znení zvláštnych poistných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou poistenej zmluvy.

1.3. Z prehľadu platieb vyplýva, že žalobkyňa hradila splátky k predmetnému úveru v období od 27. 06. 2011 do 05. 05. 2015 vo výške 3.042,28 eura.

1.4. Súd právny vzťah medzi stranami sporu založený uzavretou zmluvou posúdil ako vzťah spotrebiteľský, kde na jednej strane vystupuje dodávateľ, ktorý konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a na druhej strane, spotrebiteľ - fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti. Z ustálenej rozhodovacej praxe vyplynulo, že ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva a vzťahuje sa aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015 sp. zn. 4MCdo 14/2014).

1.5. Vzhľadom ku skutočnosti, že ide o určovací žalobu, súd sa prioritne zaoberal skúmaním, či na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy je daný naliehavý právny záujem. Naliehavý právny záujem na takomto určení vyplýva z ust. § 11 ods. 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré bolo do právneho poriadku zavedené s účinnosťou od 01. 01. 2018. Z uvedeného rezultuje záver o danosti naliehavého právneho záujmu na určení, že úver je bezúročný a bez poplatkov. V prípade, ak naliehavý právny záujem vyplýva zo zákona, nie je ho potrebné preukazovať.

1.6. Je nesporné, že strany uzavreli spolu dňa 19. 05. 2011 Zmluvu o úvere č. 41050739335000, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.300 eur, ktoré sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť v 72. mesačných splátkach po 48,08 eura. Žalobkyňa požaduje určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetnej zmluvy, pretože zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ f/ Zákona o spotrebiteľských úveroch a neobsahuje správny údaj o RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j/). Súd dospel k záveru, že zmluva o úvere neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, a síce výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 48,80 eura bez bližšej špecifikácie, to znamená, že nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky, istinu, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov.

1.7. Súd ďalej zistil, že zmluva o úvere obsahuje nesprávnu celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a to sumu 3.217,68 eura, nakoľko je v nej uvedené, že dlžník je povinný zaplatiť poskytnutý úver v 72. splátkach po 48,08 eura, to pri matematickom výpočte predstavuje sumu 3.461,76 eura (72 x 48,08 eura). V zmluve sú uvedené celkové náklady spotrebiteľa 3.217,68 eura. Je zrejmé, že žalovaný pri stanovení sumy celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, vychádzal z výšky splátky po odpočítaní úhrady za poistenie PRÉMIUM. Do zmluvy, tak ako je koncipovaná žalovaným, vyplýva, že poistenie bolo v zmluve vopred predtlačené a klient podpisom zmluvy súhlasí s poistením. K uvedenému súd uvádza, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že poistenie bolo dobrovoľné a nebolo podmienkou pre poskytnutie úveru a pri formulácii zmluvy, ktorá uvedený „dobrovoľný“ súbor poistenia má vo svojich ustanoveniach vopred predtlačený, je ťažko predstaviteľné, že priemerný spotrebiteľ žiadajúci o poskytnutie úveru by si s veriteľom „rokoval“ o potrebe poistenia.

1.8. V zmluve je uvedená RPMN ako rozpätie dolnej a hornej hranice (od 42,20% do 44,30%), čo žalovaný odôvodňoval skutočnosťou, že splátky boli nastavené na 15. deň v mesiaci, keďže išlo o zmluvy uzatvárané na diaľku a nebolo možné v deň vyhotovenia zmluvy presne určiť deň, kedy dôjde k jej uzavretiu. Bez zbytočného odkladu, po uzatvorení zmluvy však bola spotrebiteľovi oznámená presná

výška RPMN. Takéto označenie RPMN nespĺňa presný údaj o výške nákladov vzťahujúci sa na úver v rámci jedného kalendárneho roka, a teda ani požiadavku presnosti a jednoznačnosti vyjadrenia RPMN. Takýto názor vyplynul aj z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/895/2014 zo dňa 25. 06. 2015, v ktorom súd konštatoval, že v deň uzavretia úverovej zmluvy musí byť uvedený v zmluve presný údaj o RPMN. Ide o zmluvnú podmienku stanovenú zákonom, ktorú nemožno obísť tak, aby vyvolala pochybnosti o právach a povinnostiach slabšej zmluvnej strany. V prípade absencie takéhoto údaju sa úver sankcionuje vo vzťahu k dodávateľovi - poskytovateľovi úveru bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Navyše, súd udáva, že údaj o RPMN so zadanými vstupnými údajmi o výške poskytnutej splátky a výške splátok nie je ani v správnom rozpätí, keďže po prepočte súd vypočítal RPMN na 48,58%, keďže pri jej výpočte mali byť zohľadnené aj náklady súvisiace s poistením. Vzhľadom na uvedené, údaj o RPMN v zmluve o úvere nie je uvedený správne a je uvedený v neprospech spotrebiteľa, pretože nezohľadňuje všetky náklady spotrebiteľa.

1.9. Zmluva o úvere neobsahuje ani údaj o konečnej splatnosti. V zmluve je uvedené, že úver je splatný 72 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, čo však nie je postačujúce, navyše, nespĺňa požiadavku určitosti a zrozumiteľnosti.

1.10. Žalobkyňa poukázala na rozpor dohody o úrokoch vo výške 35,86% s dobrými mravmi. Súd konštatuje, že ustanovenie o riadnom úroku je v rozpore s dobrými mravmi a je absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú súčasťou finančného trhu, vzhľadom na vyššiu mieru rizika, dá sa akceptovať vyššia úroková sadzba, nie však prekračujúca 100% oproti priemeru bánk. Úrok dojednaný v predmetnej zmluve (35,86%) 2,5-násobne prekračuje mieru priemerných úrokových sadzieb, čo spôsobuje značnú nevyváženosť zmluvného vzťahu a porušuje pravidlá správania sa a uznávania v spoločnosti. Dojednanie o úroku je podstatnou náležitosťou zmluvy, ale v danom prípade súd pre rozpor v tejto časti zmluvy nevyhodnotil celú zmluvu za neplatnú, ale za neplatnú považuje len časť týkajúcu sa úroku z úveru. Nakoľko v súlade s § 41 OZ v neplatnej časti právneho úkonu v zásade nezapríčiňujú neplatnosť celého právneho úkonu, ak ich možno oddeliť od ostatného obsahu právneho úkonu.

1.11. Keďže zmluva neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. k/, f/ ZoSÚ (výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, termín konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy) a obsahuje nesprávny údaj o RPMN, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ , b/ ZoSÚ, preto súd vyhovel žalobe žalobkyne a určil, že Zmluva o úvere č. 4105073933 zo dňa 19. 05. 2011, uzatvorená medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, je bezúročná a bez poplatkov.

1.12. Ďalším nárokom sa žalobkyňa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, po späťvzati vo výške 1.742,28 eura, pričom svoj nárok odôvodnila tým, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov. Medzi stranami nie je sporné, že žalobkyňa žalovanému k predmetnému úveru uhradila sumu 3.042,28 eura a boli jej poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 1.300 eur. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže zmluva neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. k/, f/ ZoSÚ (výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, termín konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy) a obsahuje nesprávny údaj o RPMN, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ , b/ ZoSÚ a žalovaný tak mal nárok len na vrátenie poskytnutej sumy úveru, teda na jeho strane vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 1.742,28 eura (3.042,28 - 1.300). Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že žaloba je aj v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia v plnom rozsahu dôvodná, preto jej vyhovel a žalovaného zaviazal vydať žalobkyňi bezdôvodného obohatenie vo výške 1.742,28 eura.

1.13. Žalobkyňa ďalej žiadala priznať aj finančné zadostučinenie vo výške 500 eur a to z dôvodu porušenia jej práva ako spotrebiteľa, s ohľadom na výrazný zásah do jej práv a neprímerané praktiky žalovaného. Žalobkyňa ako spotrebiteľka má nárok na primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti vyplývajúce zo Zákona na ochranu spotrebiteľa. V danom konaní súd vyhovel žalobkyňi v plnom rozsahu v časti určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vydania istiny bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného a konštatoval, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov. Žalovaný ako veriteľ si tiež žiadal na základe zmluvy neprímeranú odplatu za úver, ktorá bola v rozpore s dobrými mravmi. Je preukázané, že žalovaný sa dopustil viacerých nezákonných praktík voči žalobkyňi. Z rozhodovacej činnosti je súdu známe, že žalovaný používa obdobné úverové zmluvy voči veľkému množstvu spotrebiteľov, čím sa na ich základe nezákonne obohacuje. Napriek jeho povinnosti, koná s odbornou starostlivosťou a tiež

disponovaním s vysokým právnym povedomím sa nezdržal používať nezákonné postupy voči veľkému množstvu spotrebiteľov. Súd prioritne pri posúdení výšky finančného zadosťučinenia vychádzal z výšky bezdôvodného obohatenia 1.742,28 eura a sumu 500 eur uplatnenú žalobkyňou z titulu primeraného finančného zadosťučinenia vo vzťahu k výške bezdôvodného obohatenia považuje za primeranú, a preto jej v tejto časti vyhovel.

1.14. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP, a vzhľadom na to, že žalobkyňa mala prevažne úspech vo veci proti žalovanému, priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne sa domáhal zmeny napadnutého rozhodnutia a zamietnutia žaloby.

2.1. Nesúhlasil s právnym názorom súdu prvej inštancie a zastáva názor, že predmetná úverová zmluva je vyhotovená správne a obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na svoje predchádzajúce podania, v ktorých sa podrobne vyjadroval a poukazoval na nutnosť eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, pokiaľ sa jedná o jednotlivé náležitosti úverovej zmluvy. Rovnaký názor zaujal aj Najvyšší súd SR vo svojom uznesení zo dňa 22. 02. 2018 v konaní sp. zn. 3Cdo 146/2017, v zmysle ktorého vyplynulo, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tejto anuitnej splátky. Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

2.2. Pokiaľ sa súd zaoberal dobou trvania zmluvy a termínom konečnej splatnosti, má za to, že aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Spotrebiteľ disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je cieľ sledovaný § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z. dosiahnutý. Zároveň dal do pozornosti aj právnu úpravu SR, ktorá reflektuje na nový vývoj rozhodovacej praxe, keď Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 od 01. 05. 2018 v rámci jej novely vykonanej zákonom č. 279/2017 Z. z. upravuje, že v § 9 ods. 2 písm. d/ sa vypúšťajú slová: „ak termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ a v § 9 ods. 2 písm. e/ sa slová: „a termíny splátok, istiny úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami: „frekvenciu splátok“. Nakoľko zmluva obsahuje všetky náležitosti, nie je možné určiť, že je bez poplatkov a úrokov. Zákon č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu 01. 05. 2018 zmenil znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d/ tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v úverovej zmluve dodržaná. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok OS Poprad zo dňa 21. 11. 2017 sp. zn. 17Csp/158/2017, ako aj rozsudok OS Lučenec zo dňa 16. 10. 2017 sp. zn. 13Csp/132/2017, pričom v súvislosti s názorom Ústavného súdu SR vysloveným v rozhodnutí zo dňa 22. 11. 2011 č. k. IV. ÚS 499/2011-25 je zakotvený princíp, že jedným z princípov právneho štátu je zachovanie istoty pri rovnakom posudzovaní totožných otázok v obdobných prípadoch.

2.3. Výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená korektné spolu s predpokladmi pre jej výpočet, ktoré sú uvedené priamo v úverovej zmluve. Poukázal na vzorec výpočtu RPMN v zákone č. 129/2010 Z. z. Zastáva názor, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým vyhodnotil poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov na základe nesprávne uvedenej hodnoty RPMN v neprospech spotrebiteľa, ktorá bola súdom vypočítaná výlučne prostredníctvom internetových kalkulačiek, nemožno považovať za správne, nakoľko ide o rozhodnutie založené na nerelevantnom a nevierohodnom dôkaze. V samotnej úverovej zmluve je poistenie, ako aj ďalšie alternatívne služby upravené v časti „Dobrovoľné“. Klient pri uzatváraní úverovej zmluvy je dopytovaný, okrem požadovanej výšky úveru a výšky splátok, aj ohľadne možnosti uzatvorenia poisťovného, či iných doplnkových služieb a je len na slobodnom rozhodnutí samotného klienta, či pre niektorú z doplnkových služieb sa rozhodne, alebo nie.

2.4. Ďalej poukázal na príslušné zákonné ustanovenia (§ 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z.) a na kumulatívne splnenie náležitostí úverovej zmluvy, keď zo zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon vyžaduje kumulatívne splnenie podmienok nedodržania písomnej formy a porušenia ďalších náležitostí. Písomná forma bola bezpochyby dodržaná, z čoho vyplýva, že pokiaľ by aj súd považoval za nedodržané ďalšie náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2, úver by nemohol byť vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov práve z dôvodu dodržania písomnej formy. To v danom prípade nie je možné na úverovú zmluvu aplikovať sankciu uvedenú v § 11 ods. 1 písm. a/. Keďže v danom prípade je nepochybné, že zmluva bola uzatvorená písomne, je nemožné, aby bola naplnená hypotéza § 11 ods. 1 písm. a/.

2.5. Pokiaľ súd priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie, poukázal na to, že prvoradým predpokladom pre priznanie finančného zadosťučinenia je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti. Konaniu uvedeného pod sp. zn. 9Csp/208/2016 nepredchádzalo žiadne konanie, ktorým by bolo porušené právo alebo povinnosť žalobkyne na súde. Nie je preto splnená ani prvá podmienka na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko samotné výroky rozhodnutia nie sú právoplatné, preto neexistuje právny titul, ktorý by právoplatne deklaroval porušenie práv a povinností z jeho strany. Súd sa vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevenoval odôvodneniu, k akému konkrétnemu porušeniu práv alebo povinností ustanovených Zákonom o ochrane spotrebiteľa a súčasne osobitnými predpismi došlo. Pokiaľ súd vyhlásil, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov, žiadna škoda by spotrebiteľovi nevznikla, práve naopak, získal by výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka, ani iná inštitúcia. Ak by na základe takejto skutočnosti mal byť spotrebiteľovi priznané ešte aj primerané finančné zadosťučinenie, zastáva názor, že výklad právnej normy § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. nie je správne aplikovaný. Súdy by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za svoje záväzky a následne im ešte priznávať nesprávne aplikované primerané finančné zadosťučinenie.

3. K podanému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a žiadala priznať jej trovy odvolacieho konania. Má za to, že súd prvej inštancie sa vyčerpávajúco vyjadril k jednotlivým náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vysporiadal sa s argumentmi oboch strán sporu a dospel tak k správne právnemu posúdeniu veci. Pokiaľ žalovaný poukazoval na názor NS SR vyslovený v uznesení zo dňa 22. 02. 2018 v konaní sp. zn. 3Cdo 146/2017, má za to, že uvedené rozhodnutie vnieslo do právnych vzťahov mimoriadnu právnu neistotu, kedy sa rôzne pojmy vykladajú totožne pred novelou a po novele účinné od 01. 05. 2018. Predmetné uznesenie z dôvodu jeho nepresvedčivého odôvodnenia neprijali mnohé súdy prvej, či druhej inštancie. Pokiaľ by sa aj akceptovalo dodržanie ustanovenia zákona o „výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, nemôže sa stotožniť s tým, že zmluva obsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok KS v Trenčíne 4Co/333/2017 z 27. 03. 2018, ako aj na rozsudok KS v Trenčíne zo dňa 31. 08. 2017 sp. zn. 4Co/395/2016. V súvislosti s námietkou o nesprávne posúdení výške RPMN a nesprávnom právnom názore uvádza, že trvá na svojich doterajších argumentoch a má za to, že súd prvej inštancie správne posúdil nesprávne uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa a tým aj spojené následky.

3.1. K nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia uviedla, že zo samotnej dikcie ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. jednoznačne vyplýva, že jediným predpokladom uplatnenia práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi toho, kto za takéto porušenie zodpovedá. Žiadna reálna ujma sa preto nepreukazuje; takáto požiadavka žalovaného je nad rámec zákonného ustanovenia. Má za to, že je logické a primerané, aby primerané finančné zadosťučinenie vychádzalo z ujmy, ktorá jej vznikla, v dôsledku čoho bola nútená domáhať sa svojich práv v tomto konaní. Má za to, že žalovaný prijal plnenie z neplatného právneho úkonu, a preto musí toto plnenie vydať, tak ako je špecifikované v žalobnom návrhu.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné a po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie a postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v jeho napadnutých výrokoch I., II. ako

vecne správny podľa § 387 odsek 1 CSP potvrdiť, a vo výroku IV. (finančné zadost'učinenie) a V. (trovy konania) podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Predmetom konania bolo určenie, že Úverová zmluva č. 4105073933 zo dňa 19. 05. 2011, uzatvorená medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom, je bezúročná a bez poplatkov a zároveň je žalovaný povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie, a to vo výške 1.742,28 eura (po späťvzatí žaloby v sume 175,40 eura) a zároveň sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplata prireraného finančného zadost'učinenia vo výške 500 eur. Z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že žalobkyňa so žalovaným uzatvorila Úverovú zmluvu č. 4105073933 dňa 19. 05. 2011, v zmysle ktorej žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver vo výške 1.300 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v mesačných splátkach po 48,08 eura, pri počte splátok 72, pri ročnej úrokovej sadzbe 35,86%, RPMN bola stanovená od 42,2% do 44,3%, pri priemernej RPMN 25,85%, s lehotou splatnosti 72 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Celková čiastka splatná spotrebiteľom bola vyčíslená na sumu 3.217,68 eura.

5.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom podanej žalobe vyhovel a určil, že úverová zmluva zo dňa 19. 05. 2011, uzavretá medzi stranami sporu, je bezúročná a bez poplatkov a zároveň žalovaného zaviazal vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.742,28 eura, ako aj zaplatiť finančné zadost'učinenie vo výške 500 eur.

Úlohou odvolacieho súdu bolo preto posúdiť správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktoré namietal v celom rozsahu (okrem zastavujúceho výroku) žalovaný v podanom odvolaní, a teda, či predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňa všetky náležitosti stanovené zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

6. Odvolací súd vo vzťahu k prvej preskúmvanej náležitosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, účinným ku dňu uzatvorenia zmluvy, uvádza nasledovné:

Ustanovenie § 9 ods. 1 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch stanovovalo ako jednu z podmienok, a teda obsahových náležitostí, uvedenie výšky, počet, termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

7. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj vychádzajúc z obsahu zmluvy o úvere zo dňa 19. 05. 2011, dospel odvolací súd k záveru, že argumenty žalovaného v tom, že ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktoré hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (k istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie súhrnne k splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

8. Európsky súdny dvor v rozsudku z 09. 11. 2016 vo veci C42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Biróovej (ďalej len „rozsudok“) konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Článok 10 ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľ, a príp. poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Z článku 10 ods. 2 písm. i/ smernice a z článku 10 ods. 3 smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezodkladne a kedykoľvek počas trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky; pričom smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy do úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pozornosti smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti.

Citovaný rozsudok ESD konštatoval, že Smernica 2008/48 bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenoval článok 2 ods. 2 smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytli pochybnosti o tom, či textu zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splácania. Úmyslom zákonodarcu, ktorý bol zreteľne vyjadrený aj v úvodnej časti Dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. bolo transponovať smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novoprijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice.

9. Vychádzajúc z účelu smernice, ako aj právnych záverov vyjadrených v rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22. 02. 2018, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. zodpovedá taká interpretácia, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zák. č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým nestanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie súhrnne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Rovnaký názor vyjadril aj najvyšší súd v ďalších svojich rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo 17. 04. 2018, ako aj 4Cdo 211/2017 z 23. 04. 2018.

10. Podľa názoru odvolacieho súdu, vychádzajúc z vyššie uvedeného, potom predmetná úverová zmluva zo dňa 19. 05. 2011 obsahuje obligatórnu obsahovú náležitosť zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, a preto záver súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere neobsahuje údaje podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, nie je správny.

11. Ďalšou podstatnou odvolacou námietkou žalovaného bol nesprávny záver súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ, a teda, že zmluva podľa názoru súdu prvej inštancie neobsahuje údaj o trvaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

V zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Z tohto ustanovenia je zrejmé, že zákon jednoznačne vymedzuje, akým spôsobom má byť konečná splatnosť spotrebiteľského úveru v zmluve uvedená, avšak základnou požiadavkou je, aby bola v zmluve táto náležitosť uvedená jasne a zrozumiteľne, bez ťažkostí a s istotou určitelným spôsobom.

Podľa názoru odvolacieho súdu údaj o konečnej splatnosti úveru, pokiaľ nie je určený konkrétnym dátumom, nespochybňuje možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, pokiaľ zo zmluvy jednoznačne vyplýva počet mesačných splátok, ich frekvencia a dátum splatnosti ku konkrétnemu dňu v danom mesiaci. Je teda nevyhnutné, aby konečná splatnosť úveru zrozumiteľne a jasne bola zisiteľná z obsahu úverovej zmluvy.

Článok 10 ods. 2 písm. c/ smernice uvádza ako podstatnú náležitosť zmluvy dĺžku trvania zmluvy o úvere. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ Zákona o spotrebiteľských úveroch neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako je vymedzená v citovanom článku 10 ods. 2 písm. c/ smernice. V súlade s vyššie uvedeným Národná rada SR dňa 12. 10. 2017 prijala zákon č. 279/2017 Z. z., ktorým s účinnosťou od 01. 05. 2018 upustila od požiadavky uvádzania doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a vyžaduje len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, dôvodiac, že vypustenie náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné z dôvodu záverov rozsudku Súdneho dvora EÚ z 09. 11. 2016 vo veci C42/15 Home Credit Slovakia, a. s. / Klára Bíróová. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v článku 10 ods. 2 Smernice č. 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 Smernice 2008/48/ES je uvedené, že: „Členské štáty nesmú zachovať, ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice“). Uvedená novela vykonaná zákonom č. 279/2017 Z. z. tak legislatívne jednoznačným vyjadrením odstránila možnosť rôzneho výkladu, ktorú bolo možné a potrebné preklenúť aj podľa doterajšej úpravy jej eurokonformným výkladom.

Keďže Smernica 2008/48/ES nevyžadovala a ani nevyžaduje uvádzanie termínu konečnej splatnosti, odvolací súd je toho názoru, že je potrebné, aby zo zmluvy bola určito daná doba trvania zmluvy o úvere, pričom dobu trvania spotrebiteľského úveru je potrebné chápať ako celkovú dobu medzi okamihom, kedy je spotrebiteľovi po prvýkrát umožnené úver čerpať a okamihom, od kedy je spotrebiteľ povinný úver najneskôr splatiť.

Pokiaľ je v úverovej zmluve konštatovaná lehota splatnosti 72 mesiacov, po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci a medzi účastníkmi nebolo sporné, že zmluva bola uzatvorená dňa 19. 05. 2011, nie je možné konštatovať a súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie údajov o konečnej splatnosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f/ Zákona o spotrebiteľských úveroch.

12. Súd prvej inštancie však považoval poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ pre nesprávne stanovenú obligačnú náležitosť zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ - ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

Z úverovej zmluvy zo dňa 19. 05. 2011 vyplynulo, že RPMN bola uvedená od 42,2 do 44,3%. K uvedenému odvolací súd dodáva, že uvedenie RPMN vo forme rozpätia dvoch hodnôt nie je v súlade nielen s § 9 ods. 2 písm. j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ale ani s článkom 3 a s článkom 19 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Z uvedených ustanovení vyplýva, že RPMN sa musí vyjadriť jedným presným percentuálnym podielom. Podľa článku 3 písm. i/ smernice predstavuje RPMN celkové náklady spojené s úverom, vyjadrené ako percento ročne z celkovej výšky úveru, teda vyžaduje sa stanoviť presný percentuálny podiel. Z článku 19 ods. 1 smernice v spojení s prílohou tejto smernice vyplýva, že RPMN sa vypočítava podľa matematického vzorca, ktorý je uvedený v tejto prílohe a mal by s presnosťou na jedno desatinné miesto odrážať všetky existujúce alebo budúce záväzky dohodnuté medzi veriteľom a spotrebiteľom. Účelom je predovšetkým zabezpečiť, aby spotrebiteľ dostal pred uzavretím zmluvy o úvere primerané informácie, najmä o RPMN, to mu umožní porovnať tieto miery u iných dodávateľov, a teda posúdiť výhodnosť poskytovaného úveru. Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy tak vyplýva jednoznačná povinnosť uviesť RPMN do zmluvy ako jednu konkrétnu hodnotu, a nie ako rozpätie uvádzajúce najnižšiu a najvyššiu hodnotu. Uvedený nedostatok nemožno považovať za odstránený ani tým, pokiaľ by bola konkrétna RPMN žalobkyni oznámená dodatočne, nakoľko je podstatné, aby túto informáciu mala v dispozícii v čase uzatvorenia samotnej úverovej zmluvy.

13. Odvolací súd, aj keď nepovažoval za správny záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti z dôvodu absencie termínov a počtu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ako aj z absencie neuvedenia konečnej splatnosti (§ 9 ods. 2 písm. k/, f/), považoval však predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/, keď zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala nesprávnu ročnú percentuálnu mieru nákladov v neprospech spotrebiteľa. Odvolaciemu súdu sa potom zaobranie ďalšími odvolacími námietkami javilo za nehospodárne a nedôvodné, keďže dospel z vyššie uvedených dôvodov k záveru, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

14. Pokiaľ súd prvej inštancie potom vyhovel návrhu žalobkyne, ktorá sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, keď medzi stranami nebolo sporné, že žalovanému zaplatila sumu 3.042,28 eura a boli jej poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 1.300 eur, tak vznikol žalobkyni nárok na vrátenie sumy z titulu bezdôvodného obohatenia vo výške 1.742,28 eura, ktorú výšku žalovaný nespochyboval v podanom odvolaní.

15. Odvolanie žalovaného ďalej smerovalo aj do výroku, ktorým ho súd zaviazal zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur. V tomto výroku považoval odvolací súd odvolanie žalovaného za dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne a predčasné. Žalobkyňa svoj nárok, pokiaľ ide o priznanie finančného zadosťučinenia, uplatňovala v zmysle § 3 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, a to z dôvodu, že žalovaný porušil jej práva ako spotrebiteľa, a preto, vzhľadom na výrazný zásah do jej práv a neprimerané praktiky žalovaného, ako aj vzhľadom na jej majetkové pomery, má

nárok na finančné zadosťučinenie. Právna zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní dňa 06. 04. 2018 ohľadne priznania primeraného finančného zadosťučinenia poukazovala len na rozhodnutia iných súdov a na priznané výšky finančného zadosťučinenia, pričom žiadne ďalšie skutkové tvrdenia odôvodňujúce opodstatnenosť tohto nároku neuvádzala.

16. Podľa § 3 odsek 3 zákona č. 250/2007 Z. z. každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

16.1. Podľa § 3 odsek 5 zákona proti porušeniu práv a povinností uvedených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti poručiťovi na súde domáhať ochrany svojho práva.

Z rozhodnutia NS SR z 20. 03. 2008 č. k. 6Obo 302/2006 sú vymedzené aj kritériá pre posúdenie finančného zadosťučinenia, pri posudzovaní ktorých je potrebné prihliadať na všetky okolnosti veci, najmä na to, či ide o vyrovnanie ujmy postihnutého, alebo ide o určitú sankciu postihujúcu toho, kto závadne konal, okruh osôb, ktoré toto konanie zasiahlo. Nestačí však na tieto kritériá iba poukázať, ale preukázať vznik takých skutočností, ktoré by umožnili priznať finančné zadosťučinenie.

Žalobkyňa vo vzťahu k nároku na primerané finančné zadosťučinenie svoj nárok odôvodnila len paušálnym poukazovaním na nekalé obchodné praktiky žalovaného, bez tvrdenia konkrétnych skutočností, z ktorých by mal vyplývať možný alebo faktický vznik ujmy práve u nej. Žalobkyňa však nijako nekonkretizovala, aké neprimerané praktiky mal žalovaný použiť a výšku uplatneného nároku na finančné zadosťučinenie bližšie neodôvodnila. S ohľadom na charakter tohto sporu, ktorý je spotrebiteľským sporom, odvolací súd upriamuje pozornosť súdu na ust. § 295 veta prvá CSP, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie veci. Pre svoju úvahu o výške primeraného finančného zadosťučinenia v peniazoch nemal súd prvej inštancie k dispozícii dostatok tvrdených a preukázaných skutočností, z ktorých pri svojich úvahách vychádzal, resp. by mohol vychádzať. Pre spravodlivé rozhodnutie o výške finančného zadosťučinenia je potrebné, aby súd prvej inštancie venoval náležitú pozornosť nielen rozsahu a intenzite porušených práv spotrebiteľa, ale tiež to, aká ujma konaním žalovaného u nej nastala, resp. či vôbec nastala.

Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie v časti výroku o priznaní finančného zadosťučinenia nemal dostatok skutkových tvrdení a preukázaných skutočností na rozhodnutie o tomto nároku žalobkyne, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o priznaní finančného zadosťučinenia a súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).